

Praejau prū sava laimē

Tas bova senē. Aš tumet bovau dar jauns, sveiks ēr tvērts vīroks. Tarnavau Didžiuojie Paloknie pas sena ūkininka – Jūzopa Benieti. Žmuogos ons bova senuovēška būda, darbštos ēr pamaldos, bet karto ēr prietarings. Ons tikiejē bortās, bijuojies „žmogaus, turinti negera aki, ēr, galbūt, pavīdiejē tēms, pas kurius, kāp anam ruodies, lonkies prisijaukints aitvars, atnešous torta“. Nuors anuo ūkis bova nemažos, bet žemē nederlinga, truobesē senē, apgriovē ēr apleistē. Dēltuo, nuors ēr kāp beplušiejē ons pats, nuors ēr kāp beragēna skubietē sava šeima ēr somdīta šeimīna – vēsor ēr vēsa laika jauties nedateklios, ēr metā iš metu vēs negaliejē sudortē galū su galās... Taigis. Bova vielīvs rodou, lēnū mīnēs laiks. Mona tarnīstē ejē i pabonga ēr, kuol aš dar neišėjau „pu Martīna“, šeimīnīks skubiejē išsēmintē sava lēnus. Sunešiem lēnus i douba, sukieliem ont ardū, pats gaspaduorios vēsa dēina kūrēna doubas pečio – džiovēna lēnus. Vakarē muni pasiuntē i Sriauptus, pas kaimīna, parsēneštē mintuvus ēr parsēvestē talkinīku. Skobē pavalgēs večerē išėjau. Išeidams iš kēima, iš žiuogrē tvuoruos išsitraukiau gera lazda – nu šunū – ēr takelio, tēisiau par dērvuonus, patraukiau i vēiškelī. Naktēs bova nešalta, tīli ēr ne dēdēlē tomsi. Pu kuojiems blīškē baltava vēiškelē joustā, už nogaras mērksiejē senuojē Paloknēs kaima žioborē. Žingsnioujo neskubiedams, apie kažkou svajuodams ēr tīlē švēlpaudams. Va, jau ēr Miesta medēs mēšks. Prīšakie – vēiškelē vingis – pusiaukelē. Čē, tarp senū skaruotu iegliu, naktēs atruoda tomsesnē... Staigē pajunto, kad i muni kažkas veizas. Pakelo akis... už kuokiū penkiuo lēkas žingsniu, vēiškelē pakraštīe, stuov žmuogos ēr veizas i muni. Par nogara nubiega šiurpulīs, ēr švēlpavēms staigē nutrūka. „Kas čē dabar?“ Vīroks, nesigēront, bovau ne iš bukštiūju, ēr gaspaduoriaus pasakuojēmās – apie baidīkles, pakaruoklius ēr nekrikštītas dūšelēs – nelabā tikiejau. Bet mona žingsnē, patem nejuntont, sulietiejē, ēr kuojēs patēs pasoka i kēta vēiškelē posē, vuo ronka tvērtiau suspaudē lazda. Eino artīn (jug negrīšio atgal), bet eso vēskam pasēruošēs. Ēr akiū nu tuo žmogaus nenuleido. „Kas ons tuoks? Gal kuoks pažīstams? Ne. Ēr nematīts“. Keists kažkuoks, aukšts, petings. Vēsos jouds. Ont galvuos – līgo brīlios, līgo kapišuons, vuo iš pu anuo blīškē baltou veids ēr skvarbos akiū žvilgsnis. Stuov, nejud ēr vēn veizas i muni. Vuo mona kuojēs – kāp švēnēnēs pasidarē, vuos bepakēlnuojo... Eito līg i anou neveiziedams, bet akims seko... Jau aš beveik šalēp anuo. Dabar aiškē anou matau. Barzduots, apsiautēs kažkuokio ēlgo joudo apsiausto, vuo kuojēs – līgo su naginiems, līgo su kažkuokēs kaliuošēlēs, līg vēsai vēinuoms žekiems... Praejau... Ēr mona kuojēs iš karta palēngviejē. Vuos susilaikau, ka nepasileiščiuo ristiuoms. Vuo mona nogara anuo žvilgsnis – līgo su groužto grēiž... „Gal gīnsēs?“ Ne. Stuov, nejud. Aš neatsisoko, bet junto. Dabar žingsnioujo vēs spartiau. Prīšakie viel vēiškelē vingis, už anuo – medelē retesnē ēr tarp kamienu jau matuos tuolēmē Sriauptū kaima žioborē. „Ons“ jau palēka tuoluokā ēr dabar atsisokēs pasiveizo. Tebstuov tuo patiuo vēituo ēr vēs dar tebsiveiz i muni. Blīškēmē vēiškelē fuonē aiškē tebmatau jouda anuo stovīla ēr blīški veida. Dar kelē žingsnē, ēr aš –

už puosokė. Dabar ons monės jau nebmata ėr iš karta mon pasidara lėngviau. Pašvaistau su lazda ėr pasileido ristiuous, kėik ikabėno, ėr tik netuol kaimīna suodības sustuoja, atgauno dvasė. Atsipūtės eito i vėdo. Večerė bevalgontis... Nusijiemės keporė, pabažnė pasisveikėno, savie diekavuodams ont sėinas pakabintam krīziou, kad sveika kaili išnešiau ėr sakau kuo atejės. „Gerā – saka sosieds, – žėnau, esam sosėtārė. Galiesi neštėis mintuvus ėr vestėis šėtā vėsas tris mergės (dvė doktėris ėr somdinie). Palauk tik, kol anuos pajies“... Siedous ont soula, aplink šī – tou pasirokoujem, vuo aplink matīta puona – tīlio, nuors akies dar tebšmiežou anuo veids. „Pasakīsio – galvuoja – mergelkas bejuosės ėr neis, vuo eitė vėins ėrgi nebnuorio.“ Pavalgė, susiruošė ėr išėjuom.

Mergiškas paleido prīšakie, vuo pats, mintuvus ont petėis ontsimetės, žingsniuoujo iš paskuos. Mergėkės eit klegiedamas līg žousis, vuo aš – vėn apie „anou“ tegalvuoja... Šėtā mes jau mėškė. Tīlė stuov senuolės eglės, buolou tomsuo vėiškelis, dongos pėlks, be žvaigždiū. Jau ėr kelė puosukis. Mergelkas vėina kėtā kažkuo „spavieduojės“, ėr vėsas skanė joukas, vuo mon nogaruo pu marškėnės – līg mažas skrozdelės biegiuo. Veizous par mergātiu petius pirmīn – nieka!.. Dingės mona joudasis puons. „Gal i pamėškė pasitraukė? Gal stuov pu eglė?“ – galvuoja... Prieitam tou vėita – nieka! Žvalgaus i mėška, pu eglieims – nieka! Vėsor tīlė, ramė, līg niekor nieka ėr nebovė... Mon līg akmou nu šėrdėis nukrėta. Prisidedo ėr aš pri mergeliu klegesė: joukamuos, plepam. Tėp ėr parejuom... Ėr tik kėta dėina, ka baigiem mintė lėnus ėr talkininkā išsivākščiujė, valgont vakarienė, aš papasakuojau gaspaduoriou aple sava nutėkėma. Klausies senasis Benietis borna pražiuojės, vuo ka baigiau pasakuotė, padiejė šaukšta, parsizėgnuojė, ėr lingoudams galva, mon pasakė: „Ėk, vaiki, vaiki! Pru sava laimė praejė! Vėsa omžiu būtumi baguots bovės. Ė tik užkalbintė tou puona tereikiejė, tik žuodieli tartė, arba bėnt, keporė pakielos, pasveikintė. Ėr iš tuo puona – tik pinigū, auksiniu krūvelė būto pabėrusi. Ėk, vaiki, vaiki!.. Dabar bežėruok, kam ėr kamė „anėi“ viel bepasiruodīs!..